

en godt at læse saa varmt følt, saa ærligt og gjennemalvorligt et Indlæg i en Sag, der aldrig vil ophøre at ligge Mennesker paa Hjerte. Rigtignok fremkommer dette Indlæg for Kristendommen i Anledning af en Bog, der ikke synes at beskæftige sig mere med Kristendommen end med den Sne, der faldt ifjor; dog, man forstaar let, at Fru Marholm H.'s stærke Lovprisning af Kjærlighedsforholdet mellem Mand og Kvinde som ene forløsende Magt i Livet, kan ægge til Modsigelse hvem der har erfaret, at der er andre Magter, der kan fylde Sindet helt.

Men der gaar igennem dette Indlæg for den efter A. B.'s Mening saa uretfærdig tilsidesatte Kristendom, — hvilket som Selvbekendelse betragtet er saa sanddru og som Prædiken *) saa fortrinlig — en Understrøm, der ganske vist holdes behersket nede, men hvorigennem dog tydeligt en Klage lyder, et dæmpet Suk over, at saa mange er borte fra Livets store Magt, et ikke dulgt Ønske om, at dog ogsaa de andre, de Afkristnede, vilde vende om og unde sig selv at blive lykkelige.

Det er dette Punkt, som det er forekommet mig, kunde være værd at drage lidt frem til Undersøgelse:

Vilde det virkelig være saa ønskeligt, om de Afkristnede vendte om igjen til Kristendommen?

Det er, som vi alle véd, en stor Mængde Mennesker, der i den sidste halve Menneskealder ere blevne afkristnede. Blandt disse er der, som A. B. selv gjør opmærksom paa, en hel Del, for hvem det, at de ere afkristnede, kun spiller en negativ Rolle. Dannelsens Magt, som man maaske under ét kunde kalde de positive Kræfter, der holde dem fangne, har i dem sine lykkelige Troende, for hvem Omvenden til Kristendommen vilde være ligesaa meningsløs som at stove ABC'en om igjen. De har erholdt Lykken under en anden Form og har ingen fornuftig Grund til at begive sig paa Bodsvandring efter den. Det er tydeligt, at om disse Afkristnedes Omvendelse gjør A. B. sig heller ingen Illusioner. Derimod er der andre afkristnede Mennesker, for hvem Lykkens Guld har gemt sig, og hvem Tiden, der er forløbet, siden de vendte Kristendommen Ryggen, kun har hærget og skuffet. Det kunde synes naturligt for disse Mennesker, med Forkjærlighed at se tilbage til Barndommens Minder, der omstraales af Fortidens gyldne Glorie, det kunde synes det atraaværdigste for dem at glide tilbage til hin Tids Stemninger og forholdsvis Lykke. Det turde vel ogsaa være disse

*) Den Art Tale, hvorved et Følelseschoc udtrykkelig tilsigtes hos Tilhørerne eller Læserne.